

Helt siden Trondhjems Turistforening ble stiftet i 1887 har foreningen gitt ut årbøker. Det er blitt en meterlang rekke i bokhyllen. Som en rød tråd igjennom stoffet går beretningene om foreningens virke fra en beskjedne begynnelse til et omfattende rutenett i Trollheimen og Sylene hvor foreningen nå eier 13 hytter. Men årbøkene inneholder en mengde annet stoff fra fjellet og bygdene. Det er vanskelig å finne frem til spesielle ting, og Turistforeningen har derfor lenge ønsket å ha et systematisk register. Vi var så heldige at det lyktes å få 4 studenter ved Statens Bibliotekskole i Oslo å ta på seg oppgaven og gå igjennom alle foreningens årbøker. De tok det som en hovedoppgave til eksamen å lage et slikt register. Det er delt i følgende avdelinger:

Emner
Personer
Steder
Illustrasjoner
Kart og skisser
Innholdsfortegnelse årbøker 1888-1973

Et eksemplar av registeret finnes på Trondhjems Turistforenings kontor i Hans Hagerupsgt. 1, og er tilgjengelig for medlemmer og andre interesserte.

Det ligger et meget stort arbeide bak et slikt velordnet og omfattende register og Turistforeningen sender en hjertelig takk til:

Elisabeth Arendt
Oddhild Hildre
Inger Rinde
Hallfrid Simmeli

ARNE AANSTAD

Det er en ufravikelig regel at man aldri skal gå på tur i ukjent terreng uten kart og kompass. Sakene skal være i ryggsekken — alltid — og det er selvfølgelig en forutsetning at turfolk lærer seg å *bruke* kart og kompass. Det er dessuten en utrolig morsom kunnskap, ikke bare en nødvendighet. Orientering er idrett for alle og orienteringsforbundet henvender seg mer og mer til massene fremfor eliten, «Trimian» er ingen ukjent størrelse i O-kretser. Tvertimot er han meget populær. Turorientering er TRIM. Det er unødvendig å dosere hva orientering med kart og kompass er for noe — hvor lett og morsomt det er — når man har orienteringsidrettens utmerkede brosjyrer innen rekkevidde, slik som denne sekvensen:

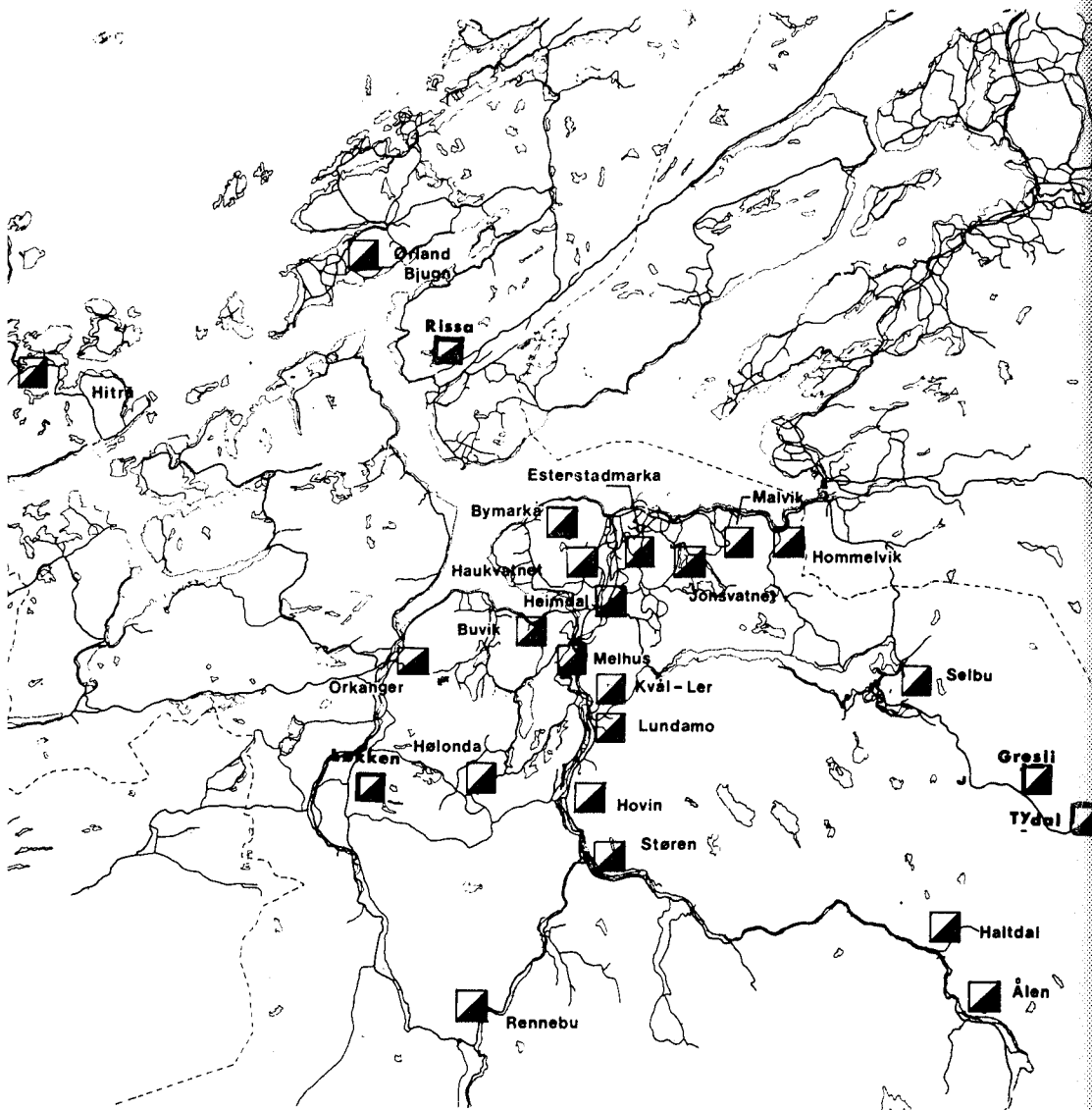
Konkurransorientering er et løp hvor hver av deltagerne på kortest mulig tid — skal ta seg frem ved hjelp av kart og kompass gjennom en løype som arrangørene har stukket ut. Løypa er markert ved poster som er plassert ved terrengdetaljer som myrer, koller og lignende. O-løperen må innom alle postene i en bestemt rekkefølge, men han kan fritt velge vegen mellom postene.

Henimot 450 norske idrettslag har orientering på programmet og man regner med 18—19.000 aktive O-løpere av begge kjønn og i alderen 10 til 70. Det er 17 årsklasser med underklasser så ingen har problemer med å finne konkurrenter som passer.

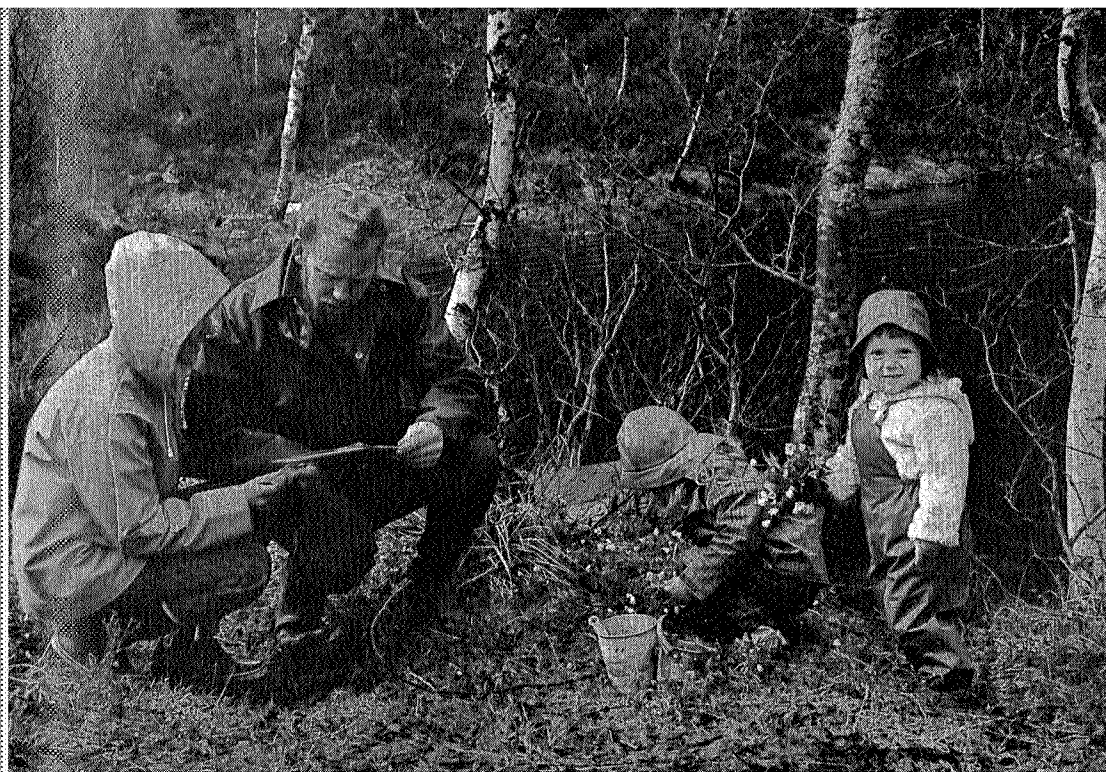
Turorientering er i prinsippet det samme som en konkurranse. Vi skal også lete etter de røde/hvite postflaggene ute i marka — mer eller mindre lurt plassert — notere koder eller klippe i kartet og selv velge veien mellom postene. Vi har det imidlertid *ikke* travelt og tar den tiden vi trenger. Vi kan ta postene i den rekkefølge VI ønsker. Noen av oss mosjonerer og koser oss i marka, andre trimmer under postjakten og atter andre trener for harde livet. Turorientering gir

TURORIENTERING 1975

SØR-TRØNDELAG ORIENTERINGSKRETS

▣ Oppdal

Turorientering passer for hele familien — sammen.

valgmulighet — ja i høyeste grad — og det kan sikkert berettes en rekke fornøyelige historier om postjakt, om «kartet som ikke stemte» eller om mennesker man har møtt på «den myra bortafor Kvisvingen». Vitsen er først og fremst at vi går på tvers av kjente stier, finner nye muligheter i et terreng vi mente å kjenne like godt som bukselommen, oppdager utallige nye og spennende detaljer (bær- og sopp-plasser ikke minst) i nærterrenget. For et par år siden ble det forsøkt å sette ut turorienteringsposter i høyfjellstereng, men uten at man fikk særlig respons hos turorientererne. Sportsklubben Freidig hadde for et år f.eks. 10 poster ganske fornuftig plassert i Trollheimen, men besøket svarte ikke til forventningene. Turorientering er først og fremst et nært tilbud som har fått enorm tilslutning de senere år som «påskudd» til hel-familietur som søndagen, som trim for

Turorienteringsmuligheter i Sør-Trøndelag — plottet inn av Sør-Trøndelag Orienteringskrets.

Turorienteringens kjennemerke.

pappa og bikkja hverdagskvelden osv. Og det finnes en masse tilbud/muligheter for opplæring og/eller trening i den edle, men så artige og nyttige kunsten å bruke kart og kompass. Og hvilken fin trening for fjellturen er det ikke.

Sør-Trøndelag orienteringskrets satser stort på turorienteringen både på ideell og økonomisk grunnlag — og i løpet av sommeren 1975 ble det satt ut ca. 1000 turorienteringsposter i Sør-Trøndelag. Nord-Trøndelag og dels Nord-Østerdal følger pent opp, mens nabofylket i sørvest, Møre og Romsdal, ikke er kommet så godt igang med orientering hverken som idrett eller som trim. Tilbudet blir neppe mindre i Trøndelag i 1976.

Vi nevnte «ideell og økonomisk grunnlag» og sikter naturligvis til at jo flere mennesker O-sporten klarer å peile inn på postplukking, jo flere man lærer opp til å bli glad i marka og naturen på en litt annen måte enn før, jo flere penger tjener man til fordel for nye kart, nytt utstyr. Det selges tusenvis av turorienteringsposer hvert år bare i Trøndelag, men langt flere er med. Hele familien samles ofte om en pose, men kjøper ekstrakart.

Turorienteringen er også en form for konkurranse. Hver post gir poeng — etter vanskelighetsgrad eller avstand fra naturlig innfallsport til kartområdet — og totalt fangst kvalifiserer til bronse — sølv — eller gullmerke, samtidig som barn får diplom om de

Men først og fremst er det artig og nyttig moro, for ikke å snakke om sunn moro. En meget kjent eks-aktiv idrettsmann sa det slik:

Turorientering — verdens fineste form for trim! Bedre tiltak har vi aldri hatt i Norge.

Fra forordet i Olaf Heitkøtters bok: Reinheimen:

Å bruke naturen fornuftig, utnytte den til industrisamfunnets beste og samtidig la flest mulig oppleve gleden, opprinneligheten og stillheten ved den, hører til vår tids største problemer.